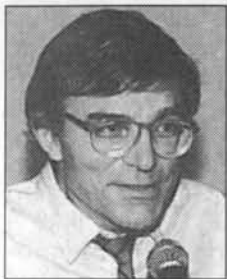

Økonomisk krise

Det går op og ned...

Kai Kjær-Hansen, formand for Den Danske Israelsmission fra 1997.

Lad det være sagt med det samme: Den Danske Israelsmission lukker ikke »butikken« selv om vi lige nu oplever at vi er økonomisk trængte. Vi har stadig mange trofaste venner som støtter arbejdet. Vi er med i meget meningsfulde projekter i Israel.

Det koster - også - penge at drive mission og være med i mission. De fleste andre missionselskaber kæmper med tilsvarende problemer.

I 1985 var det daværende landsstyre for Israelsmissionen endnu mere trængte økonomisk set end vi er i dag. Dengang havde man ikke en reserve at tære på. Det lykkedes ved venners hjælp, superchance-penge og forholdsvis store testamentariske gaver at føre Israelsmissionen videre.

I indeværende år har vi ikke fået de rigtig »store« gaver, hverken testamentariske gaver eller enkeltstående gaver i størrelsen 250.000-500.000 kroner. Så håber vi på at vi kan få mange mindre gaver i stedet for.

I livet går det op og ned. Sådan er det med det rigtige liv. Lige nu er vi nede økonomisk set. Jeg tror på at vi ved fælles anstrengelser skal komme igennem også denne økonomiske krise.

Kai Kjær-Hansen

Små og store penge kan blive til et anseligt beløb hvis der bare er tilstrækkelig mange der vil hjælpe til. (Foto: Indre Missions Tidende).

Forleden dag ...

Forleden dag blev jeg ringet op af en god ven som skulle have mig til at holde møde i et menighedshus i det sønderjydske. Det sagde jeg ja tak til og tilføjede at så måtte de samle en rigtig god gave ind til Israelsmissionen. Og jeg kunne naturligvis ikke lade være med at nævne mine bekymringer vedrørende Israelsmissionens aktuelle økonomi.

»Er den så gal?« sagde han. Og han tilføjede: »Jeg har nu også i lang tid gået og tænkt på et gavebrev til Israelsmissionen.«

»Hvor meget,« spurgte jeg?

»Jeg har jo andre gavebreve til andre missionselskaber, så det bliver nok ikke så stort!«

»Hvor meget?« sagde jeg igen.

»1500 kroner,« sagde han, »det er jo reelt kun 750 kroner når man tænker på skattebesparelsen. Det kan jeg godt klare.«

Mon ikke andre også kan klare det? At en gavebrevsforpligtelse løber over ti år, har den store fordel at Israelsmissionen kan lægge budget efter det.

Ring til Evald Kjær Knudsen og aftal et beløb og også om man eventuelt vil betale via BetalingsService (PBC).

kk-h

Et lille selskab...

Israelsmissionen er et lille missionselskab. Sådan har det altid været siden 1885, da Israelsmissionen blev stiftet, og når man sammenligner det med alle de danske ydremissionselskaber. Og sådan vil det givetvis blive ved med at være.

Når man skriver om pengemangel og om økonomisk krise, lyder det hele så ynkeligt og klynkende. Men måske kan man også bruge en sådan situation til noget positivt, nemlig til at prøve sine venner.

Der er jo ikke meget ved at stå i spidsen for et missionselskab hvis man ikke har opbakning hos sine venner. Som missionsorganisation kan man ikke i det lange løb gå længere end ens venner tillader.

For at sige det rent ud: Det er bedre at have et mindre, velfungerende selskab end et større selskab der ikke kan få tingene til at løbe økonomisk rundt.

Der er ingen i landstyret der mener at Israelsmissionen skal blæses op til et stort selskab. Men vi har ressourcer til at yde noget i Israel og på internationalt plan. Og vi mener at det ville være en skam for vores danske kirke hvis man ikke havde en Israelsmission.

Når dette læses, er der seks-syv uger til næste landsstyre-møde, som afholdes den 21. november. Det skulle være tilstrækkelig tid til at nå hen på posthuset eller til at sende en check. Ellers bliver landsstyret nødt til at overveje nogle meget drastiske løsninger.

Kai Kjær-Hansen

Hver fredag ...

Hver fredag spiller jeg badminton - sådan da - med en gammel ven og præstekollega. Efter anstrengelserne og det gode bad drøftes hans gode - eller dårlige - søndagsprædiken eller hvad der nu rører sig i tiden og kirkelivet.

Så den fredag, jeg tænker på, blev Israelsmissionens dårlige - desværre ikke gode - økonomi drøftet.

»Jeg vidste da ikke at det står så slemt til,« sagde han. »Hvorfor fortæller I os det ikke mere klart i Avisen?«

Den efterfølgende fredag tog vi samtalen op igen. »Nu har jeg altså sendt min 1000-kroneseddel! Og så skal jeg fortælle dig hvad du skal gøre. Du skal rydde forsiden og skrive om det så det er helt klart for alle venner at Israelsmission er i økonomisk krise!«

»Og en ting til: Så skal du og dem på sekretariatet - og hvem ved jeg - skrive og ringe til jeres personlige venner og fortælle at de skal give en ekstra gave. Selvfølgelig vil de hjælpe. Men man kan altså ikke hjælpe hvis man ikke ved det!«

Så altså: Hvis man får et brev eller en opringning i den kommende tid med opfordring til at hjælpe Israelsmissionen lige nu, så skyldes det rådet fra min badminton-ven. »Selvfølgelig vil vi hjælpe,« sagde han. Han vovede at sige det på andres vegne!